

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **UNOCOM spol. s r.o.**, IČ 49825151, sídlem Plaská 622/3, Praha 5
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Novotným, sídlem V jámě 699/1, Praha
1

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2019, č. j. 702/19/5300-22444-707622

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým byly změněny 4 platební výměry na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2015, listopad 2015, prosinec 2015 a únor 2016, vydané Finančním úřadem pro hlavní město Prahu (dále také jen „*finanční úřad*“, případně pouze obecně „*správce daně*“, tento obecný termín je užíván i pro žalovaného, pokud rozlišení úřadů nemá vliv na srozumitelnost textu). V daňovém řízení byla doměřena daň z přidané hodnoty a rozdíl mezi vyměřenou a tvrzenou daní byl splatný do 15 dnů ode dne nabytí právní moci platebních výměrů.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení, včetně zrušení platebních výměrů finančního úřadu, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

V žalobě uplatnil tyto žalobní body, jimiž je soud při svém přezkumu vázán. V rámci daňové kontroly unesl své důkazní břemeno a reálně prokázal, že nároky na odpočet daně jsou oprávněné, a to nejprve řádnými daňovými doklady, a následně poté, co správci daně vznikly pochybnosti o jeho nároku, doložil, že ke zdanitelnému plnění došlo. Reálnost obchodů prokazoval zejména výslechy xxxx před správcem daně, kteří se převozu a nakládání zboží přímo účastnili.

[3] Ohledně tzv. vědomostního testu namítá, že v rámci svých možností učinil vše, co mohl, neboť se ujistil o spolehlivosti plátce daně z přidané hodnoty u svých přímých obchodních partnerů, více ovlivnit nemohl a při svých obchodech jednal v dobré víře. Namítá, že žalovaný nijak nedoložil, že by žalobce o podvodu na dani z přidané hodnoty věděl či mohl vědět, přičemž poukazuje na to, že při uzavírání obchodů nemá takové možnosti jako státní správa a není schopen zjistit, zda daný subjekt dostává své povinnosti řádně platit daně, a může tak vycházet pouze z veřejně dostupných informací. V tomto směru poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2008, sp. zn. 2 Afs 35/2007, a tvrdí, že ani při vynaložení veškeré péče nemohl předpokládat, že by se mohl účastnit jakéhokoliv podvodného řetězce, naopak při daňové kontrole prokázal, že přijal zdanitelné plnění od jiného plátce a to použil při podnikání. Navrhoval v žalobě provést výslech svědků xxxxxx (pověřený ředitel, jednatel a zaměstnanec žalobce, jeho dřívější zmocněnec). Konkrétnější vymezení, k jaké skutečnosti by tyto osoby měly být vyslechnuty a co jimi chce konkrétně prokázat, neuvedl.

[4] V dalším žalobním bodě uvedl, že podal dvě trestní oznámení pro podezření z trestného činu zkrácení daně, cla nebo jiného podobného poplatku, obě trestní oznámení byla odložena, usnesení o odložení navrhl rovněž k důkazu. Uvedl, že nechápe, proč správce daně nerespektuje výsledky vyšetřování, a pasují se do role nadřazenějšího orgánu, který nerespektuje výsledky orgánů činných v trestním řízení.

[5] Dále namítá, že v odůvodnění žalovaný pouze teoreticky popisuje, jak by měl podvod a podvodný řetězec vypadat, neuvádí však jediný důkaz prokazující úmyslné zapojení žalobce. Ohledně práv z odpovědnosti za vady zboží namítá, že je obecně upravuje občanský zákoník. Uvádí, že byl v rámci daňové kontroly několikrát vyzýván k doplnění či dalšímu prokázání skutečností, které podle jeho názoru již prokázány byly.

[6] V posledním žalobním bodě uvádí, že postup správce daně byl šikanózní, když zajišťovací příkazy vydané k platebním výměrům byly soudem zrušeny. Uvádí, že jako registrovaný distributor pohonných hmot měl složenou kauci ve výši 20 miliónu korun jako jistotu pro zaplacení spotřební daně. Neví tedy, proč správce daně uplatňuje penále, když finanční prostředky měl zajištěny z této kauce. Poukázal na to, že v průběhu řízení byl výpočet nedoplatků zpřesňován.

[7] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž odkazoval zejména na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde jsou konkrétní skutečnosti vymezeny.

[8] Při ústním jednání účastníci na svých procesních stanoviscích setrvali.

[9] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je uvedeno, že správce daně vycházel z výsledků daňových kontrol, kdy na vstupu vyloučil nároky za zdaňovací období října a listopadu 2015, které žalobce deklaroval od dodavatele iConsulting 4 Companies s.r.o. za nákup firewallů Juniper networks SRX 5800 resp. 5600; vyloučil na výstupu za zdaňovací období měsíce listopadu 2015 uskutečněná plnění deklarovaná jako osvobozená od daně podle ust. § 64 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o dani z přidané hodnoty“), plnění se týkala prodeje firewallů osobě registrované k dani v jiném členském státě – rakouské společnosti SOLOBAUM GmbH; vyloučil nároky na odpočet daně na vstupu za zdaňovací období listopadu a prosince roku 2015, které žalobce deklaroval s ohledem na přijatá plnění od dodavatele iCompanies s.r.o. za nákup firewallů Juniper a Photo Fast i-Flash ECO Drive for iOS a Mac/PC; vyloučil uplatněné nároky na odpočet daně na vstupu za zdaňovací období měsíce února 2016, které žalobce deklaroval s ohledem na přijatá plnění od dodavatele iCompanies za nákup lithiových baterií.

[10] Správce daně odmítl uznat nárok na odpočet daně uplatnění na základě daňových dokladů přijatých od společnosti iC4C a iCompanies, neboť dospěl k závěru, že obchodní transakce byly zasaženy podvodem na dani z přidané hodnoty, kdy žalobce byl vědomě článkem v řetězcích plátců daně z přidané hodnoty, které vykazují znaky podvodného jednání, a neprokázal, že jednal v dobré víře a přijal veškerá rozumná opatření, která po něm lze požadovat, aby zamezil svojí účasti na daňovém podvodu. Jednalo se o dodavatelsko-odběratelský řetězec Wlaxiv International s.r.o. (ČR) – RESTGroup s.r.o. (ČR) – iC4C (ČR) – žalobce – Solobaum (Rakousko) – KOPEK-VALTO Kft (Maďarsko). Chybějící daň byla detekována u subjektu RESTGroup, osoby, které v řetězci vystupovaly, byly xxxxxx. V případě plnění od odběratele Solobaum žalobce se jednalo o obdobné skutečnosti (neexistence žádné obchodní písemné smlouvy, smluvní dokumentace byla neúplná a neobsahovala např. přílohy se specifikací zboží, nebyla hodnověrně doložena úhrada za plnění, personální propojenost osobou xxxxx). Ohledně odpočtu daně uplatněných od společnosti iCompanies správce daně rovněž zjistil zasažení podvodem na dani z přidané hodnoty: řetězec na přeprodej firewallů iCompanies (ČR) – žalobce – Solobaum (Rakousko); řetězec na přeprodej úložišť – RESTGroup s.r.o. (ČR) – iCompanies (ČR) – žalobce – Solobaum (Rakousko). Chybějící daň byla detekována u subjektu RESTGroup.

[11] U přijatých zdanitelných plnění od společnosti iCompanies ve zdaňovacím období měsíce února 2016, je uvedeno, že finanční úřad vyšel ze zjištění, že transakce byly zasaženy podvodem, žalovaný dospěl k odlišnému právnímu závěru, že žalobce neprokázal podmínky nároku na odpočet daně podle ust. § 72 a 73 zákona o dani z přidané hodnoty (předložil daňové doklady, dále dodací listy, potvrzení o uskladnění a daňové doklady vydané pro odběratele, kdy na dokladech chybí podrobná specifikace předmětu plnění, je zde chyba v označení dodavatele, svědkové nárok neosvědčily, nejsou jasné úhrady, neuvedení žádné konkrétní osoby, která by obchod sjednávala, pochybnost o osobě zmocněnce žalobce a zároveň dodavatele iCompanies).

[12] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75

odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[13] V první části žaloby žalobce pouze velmi obecně namítá, že nesouhlasí s vydaným rozhodnutím a doměření daně. Na takto obecně vymezenou žalobní argumentaci tak soud pouze může odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které konkrétní skutečnosti rozebírá.

[14] V další části žaloby žalobce uvádí, že unesl své důkazní břemeno a že prokázal, že nároky na odpočet daně z přidané hodnoty jsou oprávněné, a to řádnými daňovými doklady, a dále že prokázal existenci zdanitelného plnění, a že se snažil prokázat realitu obchodů, což podle něho plyne z výsledků xxxxx. Ačkoliv v žalobě žalobce neprovádí konkrétnější vymezení své žalobní argumentace k jednotlivým zdaňovacím obdobím, soud jí přiřazuje tak, aby jí s takovým zdaňovacím obdobím ztotožnil, přičemž při nedostatku jiných žalobních bodů tak činí z odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[15] Soud uvádí, že z odůvodnění rozhodnutí i vydaných platebních výměrů i závěrů z daňové kontroly plyne, že neuskutečnění zdanitelného plnění se týká pouze části plnění, a to plnění od společnosti iCompanies ve zdaňovacím období února 2016, kdy se tak stalo v rámci odvolacího řízení (v ostatních případech správce daně hodnotil jiné skutečnosti, a to existenci daňového podvodu). V odůvodnění napadeného rozhodnutí tyto skutečnosti hodnotí odst. 139 až 147. Kromě ostatních skutečností hodnocených při prokazování těchto nároků (na dokladech chybí podrobná specifikace předmětu plnění, je zde chyba v označení dodavatele, nejsou jasné úhrady, neuvedení žádné konkrétní osoby, která by obchod sjednávala, pochybnost o osobě zmocněnce žalobce a zároveň dodavatele iCompanies), je zde konkrétně hodnocena i svědecká výpověď svědků xxxxxx (odst. 143 odůvodnění). Svědecká výpověď svědka xxxx v této části odůvodnění hodnocena není, neboť je patrné, že tento svědek byl jednatelem jiné společnosti (Solobaum), proto jeho výpovědi byly hodnoceny v těch částech plnění, která se týkala této společnosti, kde byl jednatelem (řetězec žalobce – Solobaum – KOPEK-VALTO Kft). Soudu tak není jasné, proč by tato svědecká výpověď měla být hodnocena u jiného zdaňovacího období mezi jinými subjekty, než u subjektu, k němuž se hodnocení zdanitelného plnění vztahuje.

[16] Žalovaný vyšel ze závěru, že svědek xxxxx vypověděl, že pracoval v iC4C jako ředitel logistiky, měl na starosti sklady a dopravu, a v iCompanies „možná působil na nějakou dobu“, že ve skladech byly skladovány i baterie. Další hodnocení v tomto odstavci odůvodnění se pak týká dalších osob a jejich výpovědí. Za této situace tak soud uvádí, že z takové výpovědi svědka xxxxx nikde neplyne, že by jí žalobce prokázal uskutečnění zdanitelného plnění během února 2016, když při jeho výsledku mu ani žádnou takovou konkrétní otázku nepoložil a sám tento svědek o těchto plněních nic neuváděl. Rovněž skutečnost, že tento svědek konkrétněji popisoval svou činnost u společnosti iC4C, nikoliv u společnosti iCompanies, kde je tato část výpovědi vysloveně nekonkrétní, podle názoru podporuje závěr žalovaného, že touto svědeckou výpovědí uskutečnění konkrétního zdanitelného plnění prokázáno nebylo a být nemohlo. Žalobce proti těmto konkrétním závěrům v žalobě nic konkrétního neuvádí, proto další hodnocení ze strany soudu není možné.

[17] V další části žaloby žalobce uvádí, že podle svého názoru správce daně nedostatečně prokázal jeho zapojení do podvodu na dani z přidané hodnoty. V této části žalobce uvádí, že v rámci vědomostního testu učinil vše, co mohl a ujistil se u svých přímých obchodních partnerů, jednal v dobré víře. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí konkrétní okolnosti, které posouzení tzv. vědomostního testu u každého konkrétního zdaňovacího období umožňují (soud obecně uvádí, že podle judikatury se jedná o skutečnost, že daňový subjekt o zapojení do podvodního jednání ví, nebo s ohledem na konkrétní okolnosti případu o tom vědět měl a mohl, jsou zde objektivní okolnosti, které mohou vzbudit podezření na zapojení do podvodu, a možnost vyjádření se k těmto okolnostem a přijetí takových konkrétních opatření, které existenci podvodu mohou zjistit). V těchto případech, na rozdíl od shora uvedeného neprokázání uskutečnění zdanitelného plnění, daňový subjekt sice uskutečnění plnění prokáže, to však je zatíženo daňovým podvodem a proto jej nelze uznat.

[18] V této věci žalovaný konkrétní naplnění podmínek u tzv. vědomostního testu u každého zdaňovacího období, kde přichází v úvahu, hodnotil (srov. odst. 75 až 87 odůvodnění napadeného rozhodnutí, které se týká přijatých zdanitelných plnění od společnosti iC4C v období měsíce října a listopadu 2015: uzavření příkazní smlouvy, aniž by se žalobce aktivně účastnil obchodních transakcí, a aniž by rozhodoval o výběru dodavatele, obecná a nekonkrétní rámcová smlouva na zboží v milionových hodnotách, neprokázaná úhrada za plnění, obchodování s novou a pro žalobce neznámou komoditou v milionových hodnotách, personální propojenost přes pana xxxx, rozhodování společnosti iC4C za obchody, které prováděl žalobce). V případě druhé větve řetězce (žalobce – Solobaum – KOPEK-VALTO Kft) je takové konkrétní hodnocení provedeno v odstavcích 98 – 111 a vymezeno je těmito konkrétními okolnostmi: za společnost ve skutečnosti jedná jiná osoba, než jednatel, společnost je v likvidaci (ke dni 29. 4. 2016, což je až poté, kdy zdanitelná plnění proběhla, proto tuto skutečnost nelze hodnotit k tíži žalobce), smluvní dokumentace je rovněž postavena na uzavření příkazní smlouvy a tím tak o provedení obchodů rozhodoval nikoliv žalobce, ale společnost iC4C, mezi žalobcem a odběratelem společností Solobaum neexistovala žádná obchodní smlouva, ačkoliv mezi subjekty probíhaly obchody v řádech milionů korun, nedostatečně byly doloženy úhrady za zboží, jednalo se o pro žalobce novou komoditu, personální propojenost přes pana xxxx, neověření odběratele. Pro zdanitelná plnění přijatá od společnosti iCompanies za zdaňovací období měsíce listopadu a prosince 2015 je konkrétní hodnocení uvedeno v odstavcích 123 až 133 odůvodnění napadeného rozhodnutí (neexistence obchodní smlouvy na obchodní transakce v miliónech korun, neprokázaná úhrada za plnění, nová komodita pro žalobce, personální propojenost se společností iC4C, kdy spolu se společností iCompanies tyto subjekty měly společné zaměstnance, týž email, sídlily na téže adrese, nezveřejnění účetní závěrky ve veřejném rejstříku ani žádné webové stránky). Podle názoru soudu tyto konkrétní okolnosti svědčí o všech aspektech, kdy je plnění zatíženo podvodem na dani z přidané hodnoty a kdy konkrétně provedený vědomostní test svědčí tomu, že žalobce o podvodu věděl nebo musel vědět a že nepřijal taková opatření, aby mu zabránil. V žalobě žalobce proti těmto konkrétním okolnostem žádnou polemiku nevede, pouze obecně uvádí, že podle jeho názoru více ovlivnit nemohl. To však na vyvrácení shora uvedeného závěru správce daně nestačí.

[19] Pokud žalobce uvádí, že žalovaný nedoložil konkrétní skutečnosti, a uvádí pouze své domněnky a pocity, pak soud pouze odkazuje na konkrétně zpracované odůvodnění, které na první pohled takový žalobní bod vyvrací. Pokud žalobce uvádí, že nemá takové možnosti prověření obchodních partnerů, jako státní správa, pak to je věc, která není mezi účastníky sporná a žalovaný z ní nevychází. V konkrétních okolnostech žalovaný uvádí konkrétní skutečnosti, které svědčí neprověření obchodních partnerů, a to nikoliv z pozice vědomostí či pravomocí státní správy, ale z veřejně dostupných zdrojů (např. adresa sídla, personální propojenost zjevná na první pohled u osob, které dokumenty vystavovaly a v transakcích jednaly, skutečnost, že o obchodech rozhodoval nikoliv žalobce, ale další osoba podle uzavřené příkazní smlouvy, nedostatečná smluvní dokumentace na transakce v milionových hodnotách). Nic z toho není skutečností, kterou by žalobce nemohl sám ovlivnit a svým jednáním ji činit. Ačkoliv žalobce nemusel vědět v době uzavření transakcí, že jeho obchodním partnerem je nespolehlivý plátcе daně, to však nijak nevyvrací shora uvedené konkrétní okolnosti, které jej na takový závěr mohly upozornit.

[20] Pokud žalobce v žalobě poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2008, čj. 2 Afs 35/2007, pak z něj cituje pouze velmi obecnou větu, která naopak v tomto daňovém řízení dostatečně prokázána byla, tedy to, že žalobce věděl a musel vědět o tom, že transakce jsou zatíženy podvodem, přičemž každá transakce byla posuzována sama o sobě.

[21] Ohledně toho žalobního bodu, že žalobci není jasné, proč správce daně nepovažoval odložení trestního stíhání za důvodné pro své závěry, soud uvádí, že žalobce nikde nenapadá nevypořádání takové argumentace v rámci svého podaného odvolání v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Za této situace tak soud má takovou argumentaci pouze za obecnou, a uvádí, že samotné podání trestního oznámení a způsob jeho vyřízení není pro rozhodovací důvod v této věci podstatnou skutečností, která by měla být pro správce daně závazná (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, čj. 1 Afs 92/2015-35).

[22] Pokud žalobce uvádí, že žalovaný v odůvodnění rozhodnutí pouze teoreticky popisuje náležitosti podvodu na dani z přidané hodnoty, a že žalobce byl vyzván k prokázání příslušných skutečností, pak soud na takto velmi obecný žalobní bod odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které na první pohled hodnotí a rozebírá konkrétní skutečnosti, které vedou správce daně k příslušnému závěru, přičemž rovněž konkrétně rozebírá aktivitu žalobce v průběhu daňového řízení a důkazní hodnotu jím navrhovaných a správcem daně provedených důkazů. Skutečnost, že v první části odůvodnění (odst. 20 až 64 odůvodnění) jsou uvedeny obecné podmínky pro právní posouzení věci, soud hodnotí jako vymezení věci a další logický postup, kdy jsou tyto právní podmínky ve vztahu k žalobci hodnoceny.

[23] V další části žaloby pak žalobce opět velmi obecně uvádí, že nárok prokázal a že o podvodu nevěděl, na což už soud reagoval dříve, a proto odkazuje na předchozí části odůvodnění rozsudku.

[24] Pokud žalobce odkazoval na vydané zajišťovací příkazy správce daně, které byly soudem zrušeny, pak předmět řízení je jiný než v této věci, a okolnost, že zajišťovací

příkazy byly zrušeny, nemá na závěry správce daně v tomto daňovém řízení žádný vliv, který žalobce ani konkrétně nerozvádí.

[25] Pokud žalobce namítal, že mu není jasné, proč správce daně požaduje zaplatit i penále, když finanční prostředky byly zajištěny složením kauce distributora pohonných hmot, pak soud uvádí, že penále je zákonným právním institutem, který sleduje daň a který ze zákona vzniká, pokud je daňovému subjektu daň pravomocně doměřena. Zákon pak skutečnost, že žalobce složil určitou částku na účet správce daně v rámci distributora pohonných hmot, ve vztahu k povinnosti vyčíslit penále nijak nezohledňuje a žalovaný tak nijak nepochybil, pokud z tohoto právního závěru vycházel. Pokud byla daň pravomocně doměřena, ze zákona došlo ke vzniku penále v zákonem stanovené výši.

[26] Ohledně žalobní námitky, že původní rozhodnutí správce daně ze dne 14. 2. 2019 obsahovalo vady, je nutné uvést, že z předloženého správního spisu plyne, že se jednalo o zřejmé nesprávnosti, které byly opraveny vydáním rozhodnutí o opravě zřejmých nesprávností ze dne 15. 3. 2019. Takový postup je v souladu se zákonem a sám o sobě nemůže vést ke zpochybnění celého daňového procesu. Žalobce pak v žalobě neuvádí jediné své procesní právo, které by tímto postupem měl mít upřeno, proto soud vypořádává tento žalobní bod v takové míře obecnosti, jak byl vznesen.

[27] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[28] Ve věci soud neprováděl další dokazování, navržené v žalobě, neboť žalobce neuvedl, co by opakováním důkazů z daňového řízení chtěl konkrétně prokázat, když důkazy provedené v daňovém řízení tvoří uzavřených skutkový základ pro právní posouzení, a skutečnost, že trestní oznámení bylo odloženo, pak není mezi účastníky sporná.

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 4. listopadu 2021

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu